

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 16.
(vasárnap)**

Szepesy László

SZÁLKA KERESÉS

Énekek: 152, 62, 1.4-5, 304, 4, 198

Lekció: Galata 6, 1-5

Alapige: Máté 7, 3-5

„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vesse ki a szálkát a te szemedből; holott íme, a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert méltó vagy erre, nem csak azért, mert gondunkat viselted a mögöttünk álló héten, és megtartottál mind sikerekben, mind örömben, mind szenvedésben és fájdalmakat hordozva. Nemcsak azért, mert nem feledkeztél el rólunk, hanem azért is, mert megoldást készítettél bűneinkre, mert úgy szerettél bennünket, hogy egyszülött Fiadat adtad értünk, *„ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*. Köszönjük Neked, hogy Krisztus áldozatára tekintettel a héten minden bűnünk alkalmával, és Őerte irgalmas és kegyelmes voltál hozzánk.

Áldunk és magasztalunk azért, hogy ma is együtt lehetünk feltámadása emléknapiján, amely hirdeti számunkra az Ő győzelmét még legnagyobb ellenségünk, a halál felett is, és hirdeti az örömhírt: Nála van szabadítás, Ő maga a Szabadító bűnünkből és bűnös természetünkből.

Urunk, kérünk, hogy bocsásd meg nekünk, amikor mi nem a Te igéden keresztül néztük a velünk lévő dolgokat, nem úgy láttuk mindazt, ami történik, ahogyan Te; elfeledkeztünk Igédéről, elfeledkeztünk a Benned való re-

ménységről, arról, hogy Te uralkodsz, és mindenekre van hatalmad, mindenre van hatásod, Te megcselekszed a Te akaratodat. Bocsásd meg, amikor nem hittünk a Te ígéreteidnek, amikor azt hittük, hogy késtél, vagy azt hittük, hogy nem figyelsz a mi fájdalmunkra és szenvedésünkre. Urunk, köszönjük, hogy mindezek ellenére is mi akármit tettünk, Te hű maradtál hozzánk. Köszönjük a Te irgalmas, minket kereső szeretetedet. Bocsásd meg nekünk, amikor nem válaszoltunk erre, amikor jó volt tapasztalni, meglátni, érezni a jóágot, irántunk való kegyelmedet, de nem feleltünk hálaadással, neved dicsőítésével, vagy a vizsontszeretettel.

Urunk, kérünk, hogy mindezekben szabadíts, változtass, formálj bennünket most is egyre inkább Jézus Krisztushoz hasonlóvá, hadd lássunk Téged szerető Atyánknak, a világmindenség Urának, és hadd higgyük, hogy a Te szavad számunkra nemcsak egy alternatív lehetőség, hanem parancs és törvény. És számunkra ez jelenti a megmaradást, az áldottságot, hogyha azokban maradunk, és a Te utaidon járunk.

Ezért kérünk, hogy a mai napon is rendeld ki az ígét számunkra, hirdeted úgy az Ige szavait, hogy az személyes hadd legyen, a szívünkig hadd jusson el, minket hadd szólítson meg, és változtasson, öldökölje az óembert, erősítse, bátorítsa a belső embert, amely Tőled származik. És kérünk, hogy mindenekelőtt Te tedd az ígét úgy áldásossá számunkra, hogy közben Téged dicsőítsen, magasztaljon.

Így áldd meg, kérünk, istentiszteletünket, Rád figyelésünket Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Szeretném, ha elképzelnénk egy jelenetet. Egy építkezésen dolgozó munkásnak a szemébe egy fémszilánk megy. Miközben a munkatársai körbeveszik és azon tanakodnak, hogy vajon mentőt hívjanak-e hozzá, vagy valamelyikük autóval vigye be az orvosi ügyeletre, hirtelen megjelenik egy vak ember, kezében egy csipesszel, másik kezével pedig tapogatózva próbál tájékozódni, és közben azt mondja: majd én segítek neked. Hadd vegyem ki a szemedből a fémszilánkot. Elég bizarr jelenet ez, úgy gondolom, hasonlít ahhoz, amit Jézus Krisztus alapigénkben elmond. Néha szükséges az, hogy ilyen megdöbbentő módon szóljon hozzánk a mi Urunk, és ilyen képeket használjon, hogy észrevegyük azt, ami egyébként nyilvánvaló, mert a szemünk előtt történik, de sajnos mégis vakok vagyunk rá. Egy ember – mondja Krisztus – gerendával a szemében ki akar szedni egy szálkát egy másik ember szeméből. Hátborzongató kép. Mégis Mesterünknek muszáj ilyen ijesztő és jól megjegyezhető példát használnia a tanításunk során, mert gyakran csak így tud minket felrázni olyan bűnökből, amelyeket vakok vagyunk meglátni. Mire gondol itt Urunk? Arra, amikor egy erkölcsileg vak ember,

aki számtalan bűnt követ el nap mint nap (hazudozik, gyűlölködik, irigykedik, önző, csal, és sorolhatnánk) egy lelki embert, aki valamilyen kisebb bűnt követ el, ki akar oktatni, és tanácsokat kezd el adni neki, hogyan szabadulhat meg bűneiből. Másként fogalmazok: egy olyan ember akar segíteni valakinek a bűne miatt, aki saját maga sokkalta inkább segítségre szorul.

El tudjuk képzelni ezt a jelenetet, és gyakran, kívülről, szemtanúként nézve, felháborít minket ez az eset, amikor egy ilyen erkölcsű ember egy nála sokkal példásabb életet élőt akar kioktatni. Az a bibliai történet jutott eszembe, amikor Dávid király menekülni kényszerül Jeruzsálemből, mert a fia felázadt ellene, és vele az ország nagy része is. És menekülés közben egy benjáminita megszólítja a királyt, és megvádolja őt, hogy te vérszopó ember, Saul családjának kiirtója vagy stb. Külső szemlélők is jelen vannak, nemcsak Dávid és ez a férfi, hanem a Dáviddal levő barátok és katonák. Hogyan reagálnak rá? Azonnal kardhoz nyúlnak: na, most adunk ennek! Hogy képzeled ezt? Gyakran sajnós mi is így reagálnánk, Testvérek, felháborít, amikor egy ilyen erkölcsű ember von felelősségre egy nála sokkalta példásabb életet élőt.

De hadd hozzam azt is ide a Testvérek elé, hogy Krisztus azt szeretné, ha nem külső szemlélőként néznénk a szóban forgó esetet, hanem úgy, hogy annak mi is aktív résztvevői vagyunk. Testvérek, ne mindig csak arra gondoljunk, hogy a mi szemünkben is van szálka, és bizony előfordul, hogy olyan valaki akarja kivenni azt, akinek a szemében gerenda van. Ez kényelmes lenne, ha mindig az áldozat szerepében tüntetnénk fel magunkat. Krisztus nem csak ezt akarja. Ilyen is előfordul, természetesen, de gondoljunk a másik esetre is. Kicsit keményen fogalmaz itt Krisztus, és kemény üzenetet fogalmaz meg számunkra, hogy a képmutatás bűne ahhoz az emberhez tesz minket hasonlóvá, akinek gerenda van a szemében, mégis azt hiszi magáról, hogy neki kell másoknak segítenie. Mentegetőzés helyett – hogy mi nem vagyunk ilyenek –, érezzük inkább az Úrtól megszólítva magunkat, és gondolkozzunk el azokon a kérdéseken, amelyeket Krisztus feltesz nekünk alapigénkben, és fogadjuk meg az Ő útmutatását, hogy a megszokotthoz képest inkább hogyan segítsünk másoknak. Mert ez az igeszakasz arról is beszél, hogy az egyik hívő ember hogyan akar segíteni a másoknak. Mert azt minden kétséget kizárva kijelenthetjük, hogy itt két bajban lévő emberről van szó. Az is bajban van, akinek a szemében gerenda van, de az is, akinek a szemében szálka van. Egyik sem kellemes érzés. Mindkettő olyan állapot, amelyen változtatni kell. Mindkét ember segítségre szorul: a szálkás is és a gerendás is. Nézzük meg, hogy Krisztus hogyan vezet bennünket ebben a helyzetben. Először rámutatva arra, hogy mit teszünk rosszul, amikor az előbb említett módon akarunk segíteni másoknak a szálkakiszedésben, másodszer pedig arra keressük a választ, hogy hogyan tudnánk helyesen segíteni másoknak, krisztusi módon abban, hogy megszabaduljanak szálkáiktól.

Először tehát nézzük meg, hogy mit kifogásol Krisztus bennünk. Néhány kérdéssel mutat ezekre rá. Ezek közül az egyik a 3. versben található, így szól: „*Miért nézed pedig a szálkát*” a másik szemében? És tényleg, vajon miért nézzük? Ha önmagában állna ez a kérdés, hogy te észreveszel valamit a másik szemében, akkor ezzel nem lenne semmi probléma, ha nem folytatódna azzal, hogy közben a te szemedben gerenda van. Még jól is jöhet az, hogy észrevettük a másik szemében a szálkát, mert akkor lehet rajta segíteni. Hiszen mások szálkájával foglalkozni önmagában nem rossz dolog, sőt, mint mondom, segítséget jelenthet az illetőnek. Mert ugyebár a száлка nem a szembe való, nem maradhat benne, a beteg ember nem lát jól, magán nem tud úgy segíteni, hogy magának kivegye, meg neki fáj is, a keze a fájdalomtól rosszul mozdulhat, mikor kiszedi, mindenképpen segítségre szorul. Ezért mások szálkájával foglalkozni nem rossz dolog. Hadd hívjam fel a Testvérek figyelmét, hogy orvos testvéreink is ezt teszik! Valami olyan kerül a szervezetbe, a testünkbe, ami nem oda való, óvatosan kiszedik, szakember módjára, tudják, hogy mit hogyan kell és szabad. A Szentírás számos más igéjében Isten felszólít minket, hívőket, hogy foglalkozzunk egymás szálkáival és bűneivel. Alapigénknek ugyanis nem az az üzenete, és nem az a fő célja csupán, hogy ne légy képmutató. Ez is üzenet, de ha itt leragadnánk, akkor az azt jelentené, hogy jó, nem leszek képmutató, de úgy élek, hogy nem törődöm a többiekkel, nem foglalkozom a másik szenvedésével és szálkájával. Krisztus azonban ebben az igében nem ezt tiltja meg nekünk, hogy foglalkozzunk egymás bűneivel, hanem arra hívja fel a figyelmünket, hogy nem mindegy, hogy te ezt hogyan teszed meg. Egyébként nem kell minket ettől tiltani, magunktól is foglalkozunk mások bűneivel, ezt nem kell Krisztusnak külön megtiltania.

De ez az ige azt is megkérdezi tőlünk, hogy hagyod-e, hogy mások foglalkozzanak a te szálkáiddal? Mert a másik oldalról is gondoljuk végig, nemcsak, hogy te hogyan segíthetsz, hanem hogy te hogyan fogadsz el segítséget másoktól, attól a testvértől, akit Isten helyezett oda melléd. Napjaink egyik mottójává vált az a mondat, ami mögé számtalan alkalommal elbújunk, indokot keresve, hogy elzárkózhassunk mások elől. E mögé a mondat mögé rejtőzünk, valahányszor bűnt fedeznek fel az életünkben, ezzel takarózunk, akárhányszor rámutatnak arra, hogy valamiben meg kellene változnunk. Ez a mondat így hangzik: ez az én magánügyem, ne szólj bele az életembe. Számtalanszor hangzik el. Való igaz, Testvérek, hogy a Szentírás nem engedi meg mindenkinek, hogy személyes ügyeinkbe beleszóljanak. Nem ezt akarom mondani, és az Ige sem ezt mondja. Nem kell mások életében vajakálnunk, ezt a Szentírás nem hagyja jóvá. De a másik véglet sem igaz, hogy egy gyülekezeti közösségben ne kellene foglalkoznunk testvéreink bűneivel. Ha ezt tennénk, ha teljesen közömbösök lennénk egymás iránt, és vasárnap csak úgy ismeretlenül egymás mellett ülnénk, és azt se tudjuk, hogy a másik kicsoda és mi történik vele, akkor nem úgy élnénk, ahogy Krisztus azt paran-

csolja nekünk, akkor nem egy test tagjaiként. Mert ugye a test tagjai kapcsolatban állnak egymással. Ha megszürom az ujjamat, azt az egész testem érzi, beleborzongok. Az Úr azt mondja nekünk, hogy örüljünk az örülőkkel, és sírjunk a sírókkal, legyen kapcsolat közöttünk. Számtalan igében figyelmeztet minket az Úr, hogy nem nézhetjük tétlenül testvérünk szemében a szálkákat. Az 1Thesszalónika 5,14-ben azt olvassuk: *„Kérünk továbbá titeket, atyámfiaink, intsetek a rendetleneket...”*, még ha nem is szeretik azt. A Júdás 22-23 pedig azt írja: *„És könyörüljétek némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és utálva még a ruhát is, amelyet a test beszennyezett.”* Pál arra szólítja fel tanítványát, Timótheust: *„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással”* (2Timótheus 4,2). Mindezek az igéken keresztül tehát Isten azt a szándékot akarja bennünk erősíteni, hogy akarjunk segíteni testvéreinknek, akik valamilyen bűn miatt nem látnak jól, és szenvednek. Krisztus tehát nem ezt helyteleníteni az életünkben, hanem inkább azt, amivel folytatja, és ahogyan ezt tenni szoktuk, mert úgy akarunk segíteni másokon, hogy közben nem vesszük észre saját szemünkben a gerendát. És ezzel van a baj.

Mi ezzel a gond? Hát az, amire Krisztus rámutat a következő kérdésében: *„Miért nézed pedig a szálkát?”* Ugyan vajon miért? Testvérek, kicsit gondolkozzunk orvosként. Előttünk áll egy ember, akinek a szemében egy száлка van. És előttünk áll egy másik, akinek egy gerenda. Hát nem a súlyosabb esettel kell foglalkozni először? Nem azon kell segíteni? Akkor viszont miért nézzük mi folyamatosan a szálkákat ahelyett, hogy a magunk gerendájával foglalkoznánk? Több dolog miatt is. Egyrészt azért, mert ugyanazt a bűnt a saját életünkben semminek látjuk, és észre se vesszük, míg mások életében nagyon is nagynak tekintjük. Megint Dávid esete jutott eszembe, aki házasságtörést követett el, és az asszony férjét, Uriást megölette. És ne higgyük, hogy ő annyira megromlott volna, és annyira istentelen lett volna, hogy ne tudta volna ellátni királyként a bíró feladatát. Ha elé mentek vitás kérdésekben, igenis ismerte az Úr törvényeit, és igazságos ítéletet hozott. Ezt abból is látjuk, hogy amikor a prófétát elküldi hozzá az Úr, szintén egy bírósági esetet tár Dávid elé. Van egy gazdag ember, aki elveszi a szegénynek egyetlen juhát, mert valami vendége jött. És Dávid teljesen tisztán lát, az Ige szerint elítéli a gazdag embert. És akkor jön a döbbenetes dolog. A próféta megszólal: *„Te vagy az az ember!”* Amíg mások életében látunk bűnöket, a magunkéra nézve vakok vagyunk nagyon sok esetben. A szálkát meglátjuk, és a gerendát nem szúrjuk ki. A másik hazugságain felháborodunk, de amikor minket kapnak rajta, kimagyarázzuk, hogy az csak füllenés, abban nincs semmi rosszindulat, igazából nem is rossz, mert mi tettük. Magunkkal szemben mindig elnézőbbek vagyunk, mint másokkal szemben. Szálkákat akarunk látni, gerendákat nem.

Azután az is gond, hogy ha az Úr megláttatja velünk a gerendákat, de nem foglalkozunk velük, mert túl nagy munka, túl sokáig tartana, túl fájdalmas, túl nehéz azt kiszedni. Sokkal egyszerűbb másokkal foglalkozni, mintsem saját bűneinkkel. Sokan vannak, akiknek gerendák vannak a szemükben, de nem figyelnek rá. Nagy bűnök uralma alatt élnek, évek óta meghatározzák életüket, és ezt tudják. Megkeserítik mindennapjaikat, érzik az életükön, hogy kellene szabadítás, kellene segítség, de mégsem fordulnak a Szabadítóhoz, hanem ehelyett elnyomják a lelkiismeretüket, mosolyognak mindenki előtt, nehogy kiderüljön a dolog, és titokban tartjuk, és sok erőt fektetünk ebbe, nehogy napvilágra jöjjön az, ami titok. Testvérek, nincs bűnlátásunk, és ha van is, nem akarunk foglalkozni gyakran a saját bűneinkkel.

Léteznek olyan idegrendszeri betegségek, amelyek következtében az ember végtagjai érzéketlenné válnak hideggel-meleggel szemben, nem érzi, amikor megvágja vagy megszúrja magát az ember (biztos hallottunk már erről a betegségről). A bűnös állapot nagyon hasonlít erre. Azt észrevesszük, amikor a másikon van egy karcolás (ó vigyázz, megkarcoltad magad!), de azt, hogy az oldalunkon van egy nagy seb, és ömlik a vér, nem vesszük észre, mert nem érezzük. Dávid is így volt vele, és gyakran vagyunk vele mi is. Ehelyett mit csinálunk? Azt gondoljuk, hogy teljesen jól vagyunk. Mert érzéketlenek vagyunk a saját bűneinkre. Olyanokká leszünk, mint a farizeusok: öngazultak, akik azt hiszik, hogy nincs szükségük bűnbánatra, és nincs szükségük megújulásra, nincs szükségük Szabadítóra. Mintha nekünk nem lennének bűneink. Hát ez ugyanolyan furcsa eset, mint amikor valakinek a szemében ott van a gerenda, közben a szálkát nézi, és nem törődik magával, ez ugyanaz az érzéketlenség. E világ fejedelme képes – az Ige szerint – minket ennyire megvakítani, ennyire ellentmondó és életveszélyes helyzetbe hozni, hogy míg másokra nézünk, vakok vagyunk magunkkal kapcsolatban.

Az ilyen emberek, akik érzéketlenek saját bűneikre, gyakran érzik magukat szabadnak arra, hogy másokat megítéljenek, és mások felett bíraskodjanak. Ilyenek voltak a farizeusok is, akik gőgösen magukat többnek hitték, mint kellett volna, és közben másokat könnyen elítéltek. A szálkát észrevették Krisztus tanítványai életében: hogy lehet – vonták felelősségre Megváltónkat – hogy a te tanítványaid étkezés előtt nem mosnak kezet? Ahogy azt a zsidó atyák már több nemzedék óta megparancsolták nekünk. Egy egyszerű kézmosás. Felelősségre vonják érte Krisztust. És közben ők azt nem veszik észre, hogy maguk milyen bűnben vannak. Nem veszik észre, hogy pl. a szülők iránti tiszteletlenségre és szeretetlenségre buzdították az embereket, mert amikor megkérdezték tőlük, hogy a szüleim szegények, támogatnom kellene őket pénzzel meg amivel tudom, de sajnos csak anyyim van, hogy azt a pénzt szánjam oda nekik, ami egyébként templomadóra menne. És ők azt mondták, hogy nem, az templomadó, azt ne add oda szüleidnek. És rögtön szülők iránti szeretetlenségre és tiszteletlenségre tanították őket. Mások szemében

látták a szálkát, magukéban meg a gerendát nem. A gőgösség és a szeretetlenség gyakori gerenda azok szemében, akik a kedvesség látszata alatt szeretnek másokat kritizálni. Az ilyen viselkedéssel szemben kérdezi Krisztus: miért nézed a másikat? Nem veszed észre, hogy te magad milyen helyzetben vagy?

Krisztus az ilyen viselkedést is képmutatásnak nevezi. És az ilyen módon való segítséggel gondja van Urunknak. Erre is kérdez rá: *„mi módon mondhatod a te atyádfiának?”* Hangsúlyoznám: a móddal, a hogyannal van problémája Urunknak, hogy hogyan akarunk segíteni. Mert akármit is tetted és színlel az ilyen segíteni akaró ember, annyi bizonyos, hogy nem a bűn ellensége. Testvérek, ha mi a bűnnel harcolunk, és választanunk kell egy száлка és gerenda között, akkor a gerendával fogunk foglalkozni, nem? Nem az jelenti a nagyobb bűnt? De bezzeg a kisebbeken előbb fennakadunk. Ha valóban a bűnnel harcolnánk, és segíteni akarnánk, akkor nem a szálkát keressük a másik szemében, hanem a magunkéban a gerendát. Akármennyire is a segítő szerepében próbál tetszelegni az ilyen ember, igazából nem a bűn ellen harcol, sőt, ha alaposan végig gondoljuk az Ige fényében, az ilyen ember igazából testvérének ellenségévé válik, mert csak kritizálja őt, rámutat a sebre, hogy nézd, milyen nagy bajod van, de igazi segítséget nem képes adni, hisz a saját gerendájával sem tud mit kezdeni. Erre is alkalmazható Krisztus mondása: *„Orvos, gyógyítsd meg magadat!”* Mert hogyan mondhatja az ilyen ember, hogy engedd, hogy segítsek neked, amikor magán nem segít, pedig ő nagyobb bajban van? Hogyan mondhatja az ilyen ember, hogy meg kell változnod, meg kell újulnod, ha előbb ő maga nem akar megváltozni és megújulni? Olyan utat ajánl nekünk, hogy járjunk azon, amelyre ő a lábát rá nem teszi. Olyan segítséget kínál nekünk, amelyből ő nem kér semmit. Az igazi segítő szeretet nem ilyen, hanem előbb saját háza táján néz körbe. Az igazi segítő elől jár a megújulásban is, ahogyan a Róm 2,21-22 is figyelmeztet minket erre, mert ezt mondja az Úr: *„Aki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? aki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-e? Aki azt mondod, ne paráználkodjál, paráználkods-e? aki utálsz a bálványokat, szentségtörő vagy-e?”* Milyen dolog ez, hogy a szálkát ki akarod szedni, de a gerendát nem? Látjuk, hogy mi a baja Urunknak az ilyen szeretetlen, képmutató, gőgös segíteni akarókkal? De Krisztus igazi orvos: nem csak a bajra mutat rá, és a betegséget diagnosztizálja, hanem a gyógyulás útját is elénk tárja az Igében.

Másodszor erről hadd beszéljek. Hogyan tudunk segíteni másoknak krisztusi módon? Mit mond Krisztus, hogy mi ennek a módja először? Miken kell keresztül mennünk? Négy dolgot szeretnék a Szentírásból kihangsúlyozni. Mert Krisztusnak is ez az akarata, hogy segíteni tudjunk a szálkák kiszedésében, de krisztusi módon. A Galata 6,1-ben ezt hallhattuk: *„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is”*. Mit tudhatunk meg ebből?

Először is azt, amit Krisztus alapigénkben is mond, hogy az egész kérdést azzal kell kezdeni, amire fel is szólít minket Krisztus: előbb vedd ki a magad szeméből a gerendát, és csak utána foglalkozz mások szálkáival. Legyen ez az első lépés: a saját gerendáink kiszedése. Hogyan lehetséges ez? Például úgy, hogy őszintén belátjuk és beismerjük Isten előtt: vannak gerendáink. Amikor az Úr ígét nemcsak másra alkalmazzuk, hanem először azt hagyjuk, hogy minket ítéljen meg, és minket leplezzen le. Amikor befejezzük az ellenkezést az Úrral, és a keményszívűség helyett odaállunk az Úr elé, és őszintén azt kérjük: Urunk, Te vizsgáld meg, Te leplezz le, mutasd meg, ki vagyok. Amikor kérjük az Urat, hogy adjon nekünk alázatot, az Ige előtti alázatot. Amikor már nem mentegetjük magunkat, és nem szépítjük tovább a bűnt, nem kisebbitjük annak súlyosságát és komolyságát, amit tettünk, hanem úgy, ahogyan vagyunk, minden bűnnel odaállunk a golgotai kereszt elé, és kérjük: Urunk, mutasd meg a gerendát, mert magamtól azt se látom, és szabadíts meg tőle. És, Testvérek, amikor így teszünk, nevezzük nevén a konkrét bűnt, ne csak úgy általában imádkozzuk, hogy Uram, bűnös vagyok, szépen hangzik, de nevezzük meg konkrétan: ebben, abban és amabban is vétkeztem. Ahhoz, hogy az egyik testvér a másik segítője tudjon lenni a száлка kiszedésében, Krisztus ezt alapnak nevezi. Azt mondja: előbb foglalkozz a saját gerendáiddal. Ebben pedig csak Jézus Krisztus segíthet. Egyedül Ő a mi áldott orvosunk, ezt Ő maga mondja. Egyedül Ő képes bűnlátást adni nekünk, egyedül Ő képes áldott Orvosként megszabadítani gerendáinktól, és lelki emberekké tenni. Mert ahhoz, hogy segíthessünk, lelki emberekké kell válnunk. Ezt Pál apostol hangsúlyozza. Mert az ilyenekről mondja, hogy végezniük kell mások útba igazítását. Olvassuk csak még egyszer a Galata 6-ból: *„Atyámfiak, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével”* – megint a lelkiség: a szelídség –, *„ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is”*. Ott van ebben az útmutatásban az, hogy az ember alázattal belátja: én is kísérhető vagyok, nekem is vannak gerendáim. Nemcsak voltak, hanem valószínűleg vannak. És nekem is vigyáznom kell a bűn csábításával, hiszen én is kísérhető vagyok. Az ilyen ember szelíd, alázatos: nem lenézően, gőgösen, szinte arrogánsan közelít a másikhoz, és kritizálja őt, hanem úgy, mint aki maga is átérzi, hogy a bűn bizony erős, a másiknak fáj a száлка, szégyellheti azt, ezért nem rárontanom kell, hanem szelíden közelednem felé és segíteni. Testvérek, nem lehet úgy száلكát szedni, hogy gyorsan kapkodva odarohanok. Nyugodtsággal, szelídséggel kell, precíz, apró mozdulatokkal. Pál azt mondja, hogy csak a lelki ember alkalmas erre, hogy szelíden, ellenállva a kísértésnek igazítsa útba a bűnös testvért. Tehát az első teendőnk, hogy vegyük ki a gerendát, kérjük az Úrtól ezt, hogy legyen igazi látásunk.

Másodszor pedig a lelki emberre az is jellemző, hogy nem a saját szemzőgéből nézi az embert. Nem a saját meglátásaid alapján ítélsz meg máso-

kat, hanem teljes alázattal a Szentlélekre és az Általa kijelentett szóra, Isten igéjére támaszkodsz. Nem a te véleményed számít, hogy a másik mit tett szerinted, hanem hogy az Úr minek mondja ezt a tettet. Nem az számít, hogy engem hogy felháborít, hanem hogy az Úr a kegyelmét akarja adni a másinak, vagy az ítéletét. A lelki emberek olyanok, akik már kivették a gerendát a szemükből, azaz helyesen látnak. Magukat bűnösnek látják, ismerik magukat, úgy, ahogyan az Úr is ismer bennünket, úgy, hogy megbánják bűneiket, és Krisztus irgalmára bízzák magukat, és tudják, hogy minden nap szükségünk van Isten irgalmára. A lelki emberek a Szentlélektől függnék, és látásukban lényeges változás következett be. Amíg a bűn gátol bennünket a helyes látásban, addig a lelki embert Isten megajándékozta Igéjének szemüvegével, amelyen keresztül már jól látja a dolgokat. Pál apostol is azt mondja, hogy ezért adatott az Ige, hogy rajta keresztül nézzük egymást is és magunkat is: „*A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra*” (2Timótheus 3,16). Tanulj az Igén keresztül nézni, tanulj az Igével szelíden feddeni, fogadni a feddést, tanulj az Igéből tanulni, és a megjobbítás is az Igén keresztül van. És fontos, hogy eljussunk idáig, a megjobbításig. A lelki emberek megtapasztalták azt Isten igéjének tükrében, milyen az, amikor Isten megfedd bennünket az Igén keresztül, és azt is, milyen, amikor jobb látást ad valamire. Isten ezért adja nekünk a Bibliát, hogy segítsünk másokon alázatosan, kérni Tőle, hogy vedd ki a szememből a gerendát, majd hogy szolgálatra indítson minket, hogy Isten népének segítsünk és javát keressük még akkor is, hogyha ez száлка kisedéssel jár együtt, és mindeközben az Úr jóságát és kegyelmét tartsuk szem előtt. Amíg tehát az első lépés a gerenda eltávolítása, a második az, hogy kérjük az Úrtól a bölcsességet, azt, hogy helyesen lássunk. Helyesen lássuk a másikat, és azt is, hogy mit kell tennünk, hogyan kell tennünk vele.

Harmadszor a lelki emberről azt mondja az Ige, hogy előbb imádkozik a másikért, mielőtt még bármiben is ítélkezne. Imádkozik magáért is természetesen, a helyes megítélésért: add, Uram, hogy ne hogy félreértsem a helyzetet, megbántsam a testvéremet, és rosszul lássam, ne higgyek pletykáknak, hanem járjak utána a dolgoknak, ne legyen bennem rosszindulatú gyanúsítgatás és feltételezgetés, hanem az igazságot keressem. És imádkozik, mert az 1János 5,16-ban ezt olvassuk: „*Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könyörögjön, és az Isten életet ad annak...*” Kezdd el könyörgéssel. Ha látod a száلكát, akkor borulj le az Úr elé. Miért? Azért, Testvérek, mert az igazi orvos nem mi vagyunk, hanem Krisztus. Mi csipeszek lehetünk az Ő kezében, eszközök lehetünk, de Ő az, aki gyógyít. Ő tudja azt, hogy hogyan használjon bennünket. Pont ezért először Őhöz kell vinnünk testvérünket, akinek száлка van a szemében. És természetesen azt is kérnünk kell az Úrtól, hogy adjon nekünk bölcsességet abban, hogy hogyan beszéljünk ezzel a testvérrel, azaz könyörögnünk kell szeretetért. Nem

a legkönnyebb beszélgetések közé tartozik az ilyen. Nagyon nehéz bölcsen, szeretettel, nem félreérthető és nem bántó módon szálkát kivenni. Elég egyetlen rossz szó, és a másik megsértődik, megbántódik, néha egy életre. Pont ezért ne kapkodjunk ezt el, és ne legyünk gyorsak a szálkaszedegetésben. Imádságban hordozzuk egymást, és kérjük az Úr Lelkének bölcsességét. Ezért írja Pál apostol is a Kolossé 1,9-10-ben: „*nem szűnünk meg éretetek imádkozni*” – mivel kezdi az apostol? *imádkozom értetek* –, „*és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével*” – az Ige szemüvege – „*minden lelki bölcsességben és értelemben, Hogy járjatok méltóan az Úrhoz*”, hogy lehessen utána beszélni arról, hogy miben is tévedtünk el, milyen száлка van az életünkben. Az útbaigazítások során is fontos ez, hogy Istenhez könyörögjünk.

Végül pedig a negyedik dolog, ami mindvégig fontos, az a mentő szeretet, amivel mindezt tenni akarjuk. A gerenda letevését, a másik meglátását, hogy szeretettel lássuk őt, a mentő szereteten keresztül, és a vele való beszédet, az érte való könyörgésben ez a szeretet tükröződjön, és abban, ahogy megszólítjuk az illetőt, és ahogyan az egész ügyet kezeljük. A cél ugyanis nem a másik elítélése, hanem helyreállítása, meggyógyítása, a száлка eltüntetése, építése, jobb állapotba való elvezetése, nem pedig rombolása és földbe tiprása a hívő ember feladata.

Valaki egyszer azt kérdezte egy lelkésztől: Honnan tudhatjuk biztosan, hogy elég tisztán látunk ahhoz, hogy kivegyük a szálkát a másik ember szeméből? A bizonyosságra akart eljutni ez az ember. Honnan tudhatom én ezt biztosan, hogy jól látom? És akkor azt mondta a lelkész neki, hogy ne a bizonyosságra helyezd a hangsúlyt, nem az a lényeg. Nem az a lényeg, hogy te magadban biztos vagy, hanem ehelyett kövesd Isten útját. Milyen útját? Kövessed az Urat abban, hogy megalázod magadat Előtte a gerendáid miatt; kövessed Őt abban, hogy az Igén keresztül akarod nézni a másikat; kövessed Őt abban, hogy imádkozol érte; és kövesd Őt a szeretetben. Testvérek, nem az a kérdés, hogy bizonyosak vagyunk magunkban, hanem hogy valóban az Úr elénk adott Igéje szerinti módon akarunk segíteni a másinak, és ezekre kell törekedni. Isten olyannak alkotta a gyülekezetet, a miénket is, hogy a tökéletlen, esendő és bizonytalan embereket egymás megmentésére és megsegítésére hívta el. Nem az lehet segítő, aki erkölcsileg tökéletes; az egyik bűnös segíti a másikat. Az egyik kegyelmet kapott segítheti a másik kegyelmet kapottat. Pont ezért nekünk ezekre kell törekedni, nem a magabiztosságra, hanem hogy az Úr útján járva segítsük egymást. Akarjunk tehát, Testvérek, segíteni egymásnak a szálkák eltávolításában, de csakis krisztusi módon, az Igét követve, imádkozva, szeretetben, Isten előtti alázatban. Kívánom, hogy Isten Szentlelke formálja és munkálja ki ezt bennünk, és aki-nek ez megadatott, abban erősítse meg.

Imádkozzunk!

Bűnbánattal jövünk Eléd Istenünk, mert amikor Te, megváltó Urunk, a földön jártál, ismerted a körülötted lévő összes bűnét, mégsem ítéltél felettük, sőt az ítéletet magadra vállaltad, és ott a golgotai kereszten elszenvedted inkább. De mégis szeretettel segítettél azoknak, akiknek szálla volt a szemében. Tanítványaidat is többször leleplezted, de azért, hogy segítsd őket. Köszönjük az ilyen szeretetedet a mi életünkben is. Köszönjük, hogy minket sem akarsz sem szálkákkal, sem gerendákkal hagyni, hanem meg akarsz szabadítani azoktól, hogy jól láthassunk, nem a magunk elképzelése szerint, hanem a Te Igéden keresztül.

Kérjük is ezt a látást, ezt a bölcsességet, amellyel tudunk a másoknak segíteni, de amivel magunkat is helyesen tudjuk megítélni. És mindenekelőtt kérjük a Te szeretetedet. Azt az irgalmat, amellyel vagy hozzánk. Segíts nem vádlóként fellépni egymással szemben, nem rágalmazóként, gyanúsítgatóként, hanem testvérként mentő szeretettel. Így kérünk, őrizd meg bennünket ömberünk kísértéseitől, szívünk bűnös vágyaitól, szabadíts meg bennünket, konkrétan rámutatva nagy bűnökre is. Indíts bennünket őszinte bűnbánatra, és annak elhívására, hogy Nálad kész a szabadítás.

Kérünk így testvéri közösségünkért, gyülekezetünkért, add, hogy egymás támaszai hadd lehessünk, és segítői. Kérünk, hogy a testvéri közösség hadd tükrözze vissza a Te mentő szeretetedet. És könyörgünk, hogy egymást is így tudjuk segíteni azzal az alázattal, hogy mi is bűnösök vagyunk, és erőtlenek Nélküled, mégis arra hívtál el, hogy támogassuk egymást, ha kell, szelíden intve, figyelmeztetve, ha kell, buzdítva és bátorítva. Így maradj velünk, kérünk, kegyelmeddel, formálj bennünket Krisztushoz egyre inkább hasonlóvá.

Könyörgünk szenvedőinkért, betegeinkért, kórházi és otthoni ágyakon fekvőkért. Adj nekik Tőled származó lelki erőt elhordozni a test fájdalmait, kegyelmed szerint pedig gyógyulást. De könyörgünk a lelki fájdalmakat hordozókért is, azokért, akik bűnöktől szenvednek, Te legyél a Szabadító számukra. Könyörgünk gyászolóinkért. Te, a „*minden vigasztalás Istene*”, aki legyőztél a halált, és magad vagy „*a feltámadás és az élet*”, legyél az ő vigasztalójuk, kérünk.

Imádkozunk népünkért, egyházunkért, annak vezetőiért, Szentlelked vezesse őket döntéseikben, ezekben a nehéz napokban és időkben.

Minden lelki és ideológiai támadásban Te adj világosságot és határozottságot, hogy az Igét, a Te utaidat kövessük, még hogyha az keskeny útnak is számít, és nem olyan népszerű, mint a széles út. Kérünk Téged, hogy újíts meg egyen-egyenként bennünket, vezess el arra, hogy valóban lássuk a Te uralmadat, tudjunk Benned örvendezni, és a Te országod polgáraiként élni.

Így maradj velünk kegyelmeddel, és add nekünk a reménységet, hogy egykor majd szemtől szembe láthatunk Téged. Ha még nem állunk erre készen, Te magad adj Veled való élő kapcsolatot hit által, segíts Benned bíz-

SZÁLKAKERESÉS

nunk és reménykednünk, hiszen megígérted, bármelyik pillanatban visszajöhetsz, ezért kérünk, segíts, hogy ne késsünk, vonj magadhoz bennünket.

Kérünk, hogy őrizz így naponként mindannyiunkat, fiatalokat, időseket egyaránt, tanulásban, munkában, otthonlételben, gyülekezeti szolgálatban, mindenben. Akármit cselekszünk is, segíts Téged követve, a Te dicsőségedre élnünk.

Így őrizz bennünket kegyelmedben, Beléd vetett hitben Krisztusért!

Ámen.

198. ének

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent,
Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok
És mindenkoron a szent helyen vagytok:
Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljétek:
Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.